

MAEDTLER
rasoplast

Revisions

แสดงความรัก

OUT OF LOVE

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

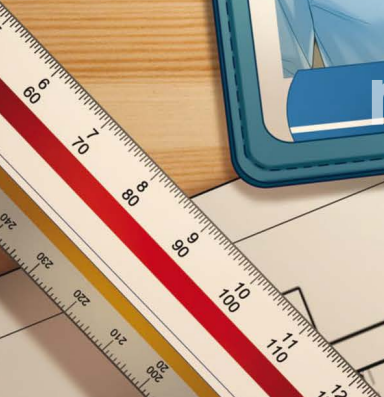
ทดลองอ่าน

FIRST
SCALE: 1/4

afterday เขียน

LetmedieALONE ทาม

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Out of Love แสดงความรัก

Out of Love แสดงความรัก

afterday เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2190-3

ภาพปก LetmedieALONE

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไศ พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หลังจากที่เราเคยนำเสนอเรื่องราวความรักสองเรื่องสองแบบจาก 'Deep Sound แสดงความรู้สึก' และ 'Take Care แสดงความดูแล' กันไปแล้ว คราวนี้เราจึงมา 'แสดงความ' กันเป็นเล่มสุดท้ายกับ 'Out of Love แสดงความรัก' ค่ะ

ในเล่มนี้เราจะได้สัมผัสความรักในหลายรูปแบบซึ่งแต่ละคนก็มีหนทางของตนเองที่ต่างกันไป แต่ไม่ว่าจะสุข เศร้า เหงา หรือเจ็บปวด เราก็สามารถเลือกที่จะแสดงความรักในแบบของเราได้เสมอ

และการแสดงความรักของผู้ชายทุกคนในเล่มนี้จะสัมผัสเตือนหัวใจรักของคุณผู้อ่านแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

♥ บทนำ

ผมมีความเชื่อว่าคนเราจะทำอะไรได้ดีต้องมีแรงบันดาลใจในระดับหนึ่ง และมันก็น่าฟังตรงที่สามารถเปลี่ยนตัวเองเป็นพลัง เพิ่มเป็นแรงขับเคลื่อนให้เราสามารถทำอะไรสักอย่างให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้ ซึ่งแต่ละคนก็จะมีต้นตอและที่มาของพลังนั้นแตกต่างกัน แปรผันไปตามเพศ นิสัย และอายุ บ้างคือตุ๊กตาตุ๊ก สักตัว บ้างคือลูกบอลสักลูก โตขึ้นหน่อยก็อาจจะเป็นรถสักคัน หรือคอนโดฯ สักห้อง มันเป็นเรื่องของรางวัลล่อใจที่ทำให้ความมุ่งมั่นในตัวเริ่มทำงาน

แน่นอนว่าผมเองก็ไม่ใช่อัจฉริยะ ต่างกันเพียงแค่แรงบันดาลใจของผม ไม่ใช่ของเล่น ไม่ใช่รถยนต์ ไม่ใช่คอนโดฯ หูใจกลางเมือง ไม่ใช่แม้แต่เงินสด หรือของรางวัลใดจากบุญการี หากแต่เป็น...ลูกชายของเพื่อนสนิทคุณแม่ที่โตกว่าถึงแปดปี

ตั้งแต่จำความได้เขาคือเป้าหมายในทุกเรื่องของผม ไม่ว่าตั้งใจทำอะไร ล้วนมีภาพเขาคอยอยู่ที่เส้นชัย เขาเป็นแรงผลักดัน เป็นเหมือนพลังให้มุ่งมั่นทำทุกอย่างที่จะหล่อหลอมให้ผมเติบโตขึ้นเป็นผู้ชายที่ดีที่สุด เป็นคนที่คู่ควร และสามารถยืนเคียงข้างเขาได้อย่างไม่อายใคร

แม้ว่าเป้าหมายสุดท้ายที่แท้จริงของผมนั้นจะอยู่ห่างไกลเกินคำว่าเอื้อมมือถึงไปอย่างไม่ติดฝุ่น และถึงแม้ว่าสักทีลิบแรงบันดาลใจหรือที่ร่อยความหลงใหลจะไม่พอทำให้ความหวังเป็นจริง แต่ผมก็ไม่เคยเลิกล้มความ

พยายามที่จะพัฒนาตัวเองเลยสักครั้ง

เพราะคนที่ยื่นคอยอยู่ ณ ปลายทาง...เป็นผู้ชายที่ตัวผมในตอนนี้อยู่
ไม่สามารถเอาชนะได้เลยจริงๆ

'เปิดบ้านธรรมาภิวัตน์ ครอบครัวสมบูรณ์แบบ'

ผมกวาดตาอ่านหัวข้อข่าวที่ถูกแชร์กันในโลกโซเชียลลวกๆ ระหว่างนั่งรอประชุมกับอาจารย์หัวหน้าภาควิชา

สมบูรณ์แบบงั้นหรือ...

ความหมายของคำว่าสมบูรณ์แบบสำหรับสังคมปัจจุบันคืออะไร มีหน้าที่การงานที่ดี มีอำนาจพร้อมบริวาร มีบ้านหลังใหญ่ มีรถนอกซัพ มีเงินเยอะจนใช้ทั้งชีวิตก็ไม่หมด และ...มีความสุขยิ่งกว่าใคร หากต้องมีทั้งหมดนั้นถึงเรียกว่าสมบูรณ์แบบล่ะก็ ชีวิตของผมคงห่างไกลจากคำนั้นอยู่มากทีเดียว

"ดูอะไรอยู่วะ"

ผมละสายตาจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองหันไปมองเพื่อนสนิทที่มานั่งรอเป็นเพื่อนตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อน "เรื่อยเปื่อยนะ"

"แล้วนี่เมื่อไหร่จะเริ่มประชุม" อีกฝ่ายบิตซีเกียจ "ต้องรอแบบนี้ทุกศุกร์ ไม่เบื่อบ้างหรือไง"

"มันเป็นหน้าที่" ผมยิ้ม "อีกอย่างก็ใกล้งานวัฒนธรรมแล้วด้วย มีอะไรต้องคุยเยอะ"

"จ้า พ่อคนดี"

"ช่วยๆ กัน"

เตล้เท้าคาง หรี้ตามองผม "เห็นแบบนี้แล้วหมั่นใส่ใจจริงๆ เพราะแบบนี้

สาว ๆ เลยหลงมึ่งกันทั้งมหา'ลัยไง แก๊งผู้ชายเขาเกลียดกันขนาดไหนแล้วรู้ตัวปะ"
ผมหัวเราะ ซึ่เล่นตลอดเลย "เต็ลก็รู้ว่าเราไม่สนใจผู้หญิง"

"ผู้หญิงสนที่เห็น รูปหล่อ หุ่นดี บ้านรวย มีสมอง เขาอยากจะซอมมึง
กันทั้งนั้นแหละ"

"ถ้ามันซอมกันง่ายขนาดนั้นก็ดีสิ" ผมจะได้หลุดพ้นจากสภาวะแบบนี้
เสียที

"ทำหอย" เต็ลตีบ่าผม "ว่าแต่พี่คนนั้นของมึงกลับมาแล้วไม่ใช่หรือ
ใจเจ็บบ้างยัง"

ผมชะงัก ใจเต้นแรงขึ้นแม้จะยังไม่ทันได้ยินชื่อของเขา แต่แค่พูดถึงก็
เหมือนจะหายใจไม่ออกแล้ว "..."

"ถนนนท์" เสียงห่มของอาจารย์เอ่ยแทรกขึ้นก่อน ผมหันไปยกมือไหว้
อีกฝ่าย ก่อนจะพยักหน้าให้เต็ลที่ขอตัวไปรื้อข้างนอก

"ขอโทษที่ให้รอนานนะ พอดีติดคุยอีลิสกับรุ่นพี่เธอ"

ผมยิ้มรับ "ไม่เป็นไรครับอาจารย์ ผมรอได้"

"เป็นอะไรหรือเปล่า" อาจารย์เลิกคิ้ว "หน้าเครียดๆ"

"อ้อ เปล่าครับ" ผมรีบเอ่ยปาก เรียกสติที่หลุดออกจากร่างกลับมา
"ผมเอาลิสต์รายชื่อบูธที่จะตั้งในงานวันวัฒนธรรมปลายเดือนหน้ามาให้อาจารย์
ตรวจสอบครับ"

"เธอเช็คดูแล้วใช่ไหม"

"เช็คเบื้องต้นแล้วครับ คิดว่ามีปัญหาอยู่สองบูธ ผมแยกไว้ให้แล้ว" ผม
หยิบเอกสารทั้งหมดขึ้นมาวางให้อาจารย์ดู พยายามมีสมาธิกับสิ่งที่พูด แม้ว่า
ใจจะไม่ได้จดจ่อเลย

"รอนานหรือเปล่า" ผมเอ่ยปากกับคนที่นั่งเล่นเกมในโทรศัพท์รออยู่
หน้าห้องประชุม ครั้งนี้คุณาน คิดว่าอีกฝ่ายคงเบื่อแยะแล้ว

"นานโคตร คุยไรนักหนา" เต็ลบ่น แต่ดูไม่จริงจัง "ฟ้ามืดแล้วเนี่ย"

"ยังงั้นนี่ก็ไปค้างบ้านเราไม่ใช่หรือ"

"เออ คีนี่จะดูหนังสักสามเรื่อง"

ผมหัวเราะ "จะนอนในห้องดูหนังเหมือนครั้งก่อนเลยก็ได้นะ"

"ตั้งใจอย่างนั้นแหละ โชฟาห้องดูหนังมีงใหญ่กว่าเตียงห้องกูอีก"

"ปะ จอตรงไว้หลังตึก"

เราลงจากอาคารเรียนอ้อมไปด้านหลังตึก เดินตรงไปที่รถบีเอ็มซีดำของผมที่จอดนิ่งอยู่ ผมหันไปมองอีกฝ่ายแล้วยกกุญแจรถขึ้นสูง "อยากขับไหม"

"ได้จริงดิ"

"ก็เห็นป่นว่าสอบใบขับขี่มาแต่ไม่ค่อยได้ขับ"

"ใจดีสุดๆ เลยพี่นะ" อีกฝ่ายยิ้มรำ รับกุญแจรถจากผมไปถือแล้วเดินไปขึ้นรถฝั่งคนขับอย่างอารมณ์ดี

ผมหัวเราะ "ขับอย่าเร็วแล้วกัน"

ระหว่างทาง คนขับก็ชวนคุย "เออ นะ"

"ว่า"

"ตกลงเรื่องที่คุยค้างไว้ยังงั้นนะ"

ผมเม้มปาก ความจริงไม่ค่อยอยากพูดถึงเท่าไร "ทำไมอยู่ๆ ถามถึง"

"ก็จำได้ว่ามีเคยบอกว่าเขากลับต้นปีนี้ นี่มันก็เลยมาสักพักแล้ว"

"จำได้ช่วย" เพิ่งรู้ว่าเพื่อนตัวเองความจำดีขนาดนี้

"จะจำไม่ได้ได้ยังไงล่ะวะ ช่วงมัธยมมีงพูดถึงเขาแทบทุกวัน ยิ่งตอนเขาไปนี่แทบขาดใจ"

"พูดเกินไปแล้ว"

เติลยกไหล่ "ตามที่เขาเห็น จะบอกว่ามีงลืมไปแล้วหรือไง"

ใครจะไปลืมได้ลงละ รู้สึกมาตั้งแต่เด็ก รักเขามาทั้งชีวิต ถ้ามันหายไปจากหัวได้ง่ายขนาดนั้นก็ดีสิ ผมคงไม่ต้องรู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้เฝ้ารออะไรอยู่คนเดียวโดยไม่มีหวังแบบนี้ แต่ถึงอย่างนั้นคนที่เป็ต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดก็ไม่ใช่เขา แต่เป็นตัวผมเองมากกว่า...

"ซีซลาด..."

"อะไรนะ" เติลหันมามองเล็กน้อย

ผมยิ้ม สายหน้า "เปล่าหรือก ตั้งใจขับเถอะน่า หิวแล้ว"

"ใครใช้ให้มึงคุยนานละ กูก็หิวโคตรเหมือนกัน จะหุ่มนึงแล้วเนี่ย"

"ให้คนที่บ้านเตรียมอาหารไว้แล้ว" พุดแล้วก็เอื้อมมือไปเปิดเพลงวิทยุ
หันมองออกนอกหน้าต่าง หยดบพสนทนาเพียงเท่านั้น

เราขับรถเข้าทางประตูเล็กด้านข้าง จอดใต้หลังคาถัดจากประตูบ้าน
เติลดับเครื่องก่อนจะหันมาพุด "วันนี้บ้านใหญ่เงียบเรีวนะ พอมีงไม่อยู่
หรือ"

"ไปญี่ปุ่นกับคุณหญิง"

"อ้อ อีกฝ่ายคราวรับในคอ "แล้วไม่มีใครอยู่บ้าน?"

"พี่ช้อย ไปกินข้าวกันเถอะ" ผมปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วลงจากรถ เดินนำ
เพื่อนสนิทเข้าไปในบ้าน ถอดรองเท้าวางบนชั้นแล้วหันไปยิ้มให้คนในบ้าน

"ยินดีต้อนรับกลับบ้านคะคุณนะ"

"สวัสดีครับ"

"อาหารตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้ว จะรับเลยไหมคะ"

ผมยิ้มแล้วพยักหน้า "ครับ"

เรานั่งลงที่โต๊ะอาหาร กินกันแค่สองคนแต่กับข้าวหลายอย่างวาง
เต็มโต๊ะ ไม่บ่อยนักที่จะกินกับข้าวร่วมกันแบบนี้ โดยปกติแล้วบ้านธราธิวัฒน์
จะกินอาหารของใครของมัน จัดเป็นชุดเหมือนๆ กัน หรือแล้วแต่สั่ง ไม่ก็ยกมา
เป็นจานทีละอย่างไม่แต่ต้องของคนอื่น อย่าว่าแต่ยกของชอบหรือไม่ชอบ
ให้ใคร จะขอชิมในจานคนข้างๆ ยังดูประหลาดเลย เพราะแบบนั้นผมเลย
ไม่ค่อยไปบ้านใหญ่และจะกินข้าวคนเดียวที่บ้านนี้ประจำ หากถามว่านาน
แค่นี้แล้ว...ก็ตั้งแต่แม่ไม่อยู่นั้นแหละ

"ทำไมกินน้อยจังวะ"

ผมเลิกคิ้ว หันไปมองอีกฝ่าย "ว่าไงนะ"

"ถามว่าทำไมมึงกินน้อย" เติลพยักหน้ามาที่จานผม "เหลืออีกตั้งครึ่ง
มึงวางช้อนแล้ว"

"ข้าวเยอะอะ อิม" ผมยิ้ม "ตีกแล้วด้วย"

"อิมอะไรวะ นี่มึงผอมลงตั้งเยอะ"

"ไม่หรอกน่า" แต่ไม่อยากอาหารสักเท่าไร ตั้งแต่ต้องกินคนเดียว มันก็
ไม่อร่อยเหมือนที่เคย "เอาข้าวอีกไหม"

"ไม่เอาแล้ว นี่กูสองจานแล้วเนี่ย"

"งั้นถ้าอิมแล้วขึ้นห้องกัน"

เราลุกจากโต๊ะแล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ห้องผมอยู่ในสุดติดกับ
ฝั่งสระว่ายน้ำเล็กหลังบ้าน เข้าห้องนอนมาผมก็ตรงไปหยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก
ผืนใหญ่ออกมาวางรอสองชุด แล้วหันไปหาคนที่ทิ้งตัวนั่งเอนหลังอยู่บนโซฟา
หน้าทีวี

"ไปอาบน้ำปะ เดี่ยวจะได้ไปห้องดูหนัง"

คู่สนทนาปัดมือไปมา "มึงอาบก่อนเลย เดี่ยวกูขอนั่งย่อยแป็บ"

"โอเค อาบนานนิดนึงนะ ถ้ารอไม่ไหวก็ไปอาบน้ำห้องแขกข้างๆ ก็ได้"

"ตามสบาย รอมึงอาบเป็นชั่วโมงก็ทำมาแล้ว ชิน"

"อย่าบ่นละกัน" ผมหัวเราะ รื้อเอาชุดนอนจากตู้มาถือคว้าผ้าเช็ดตัว
วางทับแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

"อ้าว อาบแล้วหรือ" ผมเอ่ยปากถามเมื่อเดินออกจากห้องน้ำแล้วเห็น
อีกฝ่ายในชุดนอนนั่งรอที่โซฟา ไหนเมื่อก็บอکنั่งย่อย

เตลใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดผมเปียกๆ ของตัวเองแล้วยิ้มซ้ำ "รอจนกู
ไปอาบอีกห้อง ออกมามึงยังไม่เสร็จเลย"

"ก็บอแล้วว่อาบนาน แชน้ำร้อน"

เตลหัวเราะ "ครัប់"

"จะไปห้องดูหนังเลยไหม นอนนั่นเลยใช่ปะ"

"อือฮึ"

"งั้นไปกัน" ผมพยักหน้าเรียกเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่งนิ่ง

"นั่งแป็บนิดดิอะ"

"หืม" ผมยิ้ม เดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวข้างๆ เอื้อมมือไปหยิบผ้าห่มผืนเล็ก ที่วางพาดพนักเก้าอี้อยู่มาคลุมขา แอร์หนาวไปไหมเนี่ยวันนี้ "มีอะไร ไม่อยาก ดูหนังแล้วหรือ"

"เปล่า พอดิก็มีเรื่องจะถามนิดนึง" เต็มว่า เลื่อนกรอบรูปขนาดเล็กลงมาตรงหน้า "เมื่อกี้พูดคำดี แล้วเห็นรูปนี่ซ่อนอยู่ในตู้"

"..." ก็ว่าเก็บจนลืมไปแล้วนะ

"ที่คุยค้างไว้ อย่าเลี้ยงดี"

"ไม่รู้..."

"ตัดใจแล้วหรือ"

ถามมาแบบนี้แล้วจะให้ตอบยังไงดีละ "..."

"อะเสียบ"

"ถามอะไรเล่า เรื่องมันก็ผ่านมาหลายปีมากแล้ว" ใจเต้นซ้ำๆ หนอยณะ อย่างมีปฏิริยาขนาดนี้สิ

"ก็ถ้าช่วงนี้สิ่งไม่เหม่อบ่อยๆ ทำเหมือนใจลอยไปไหนสักที่ กูก็คงไม่ห่วง หรือ" เต็มส่ายหน้า "กับพี่นาวก็เลิกไปแล้วไม่ใช่หรือ ยิ่งน่าห่วงใหญ่"

"เรื่องพี่นาวไม่เกี่ยวสักหน่อย"

"ไม่เกี่ยวได้ไง ตอนมึงคบกับพี่เขาถูกใจแทบแย"

"มีอะไรให้ตกใจละ เราจะมีแฟนสักคนมันแปลกยังไง"

"ก็ถ้ามึงคบกับเขาแล้วมีความสุขก็คงไม่แปลกหรือ"

ผมแหม่ปาก "ช่างมันเถอะน่า"

"ไอ้ณะ"

"ไปดูหนังเถอะ เพิ่งได้เรื่องใหม่มาวันก่อนพอดี" ผมยังยืนยันที่จะไม่พูด เห็นแบบนี้แล้วคู่สนทนาก็ยอมความ

"อะๆ แล้วแต่มีงะกัน" เต็มส่ายหน้า พออีกฝ่ายขยับลุกผมเลยเดินนำ ออกจากห้องนอน

ใจจริงไม่ค่อยอยากพูดถึงเรื่องนี้สักเท่าไร เพราะเกี่ยวกับพี่นาว... ผมเองก็รู้สึกผิดไม่น้อยเหมือนกัน

[-----♥-----]

วันต่อมาผมกลับถึงบ้านเร็วกว่าปกติ เห็นรถของพ่อจอดอยู่หน้าบ้านใหญ่
แม่บ้านเดินเข้าเดินออกชนกระเป่าเสื้อผ้าและข้าวของหลายอย่าง ยืนมองแล้วก็
ถอนหายใจ

กลับมากันแล้วสินะ...

เดินเข้ามาในบ้าน ตรงไปนั่งที่โซฟา ปลดกระดุมสองเม็ดบนออกก่อนจะ
กระพือเสื้อเล็กน้อย มองไปรอบๆ "ไม่เห็นใครเลย ปกติแล้วบ้านเล็กจะมีแม่บ้าน
อยู่สองคน แต่คิดว่าคงไปช่วยกันยกของให้พ่อกับคุณหญิงกันหมด

ความจริงแล้วก็คงไม่มีใครอยากมาทำงานบ้านนี้นักหรอก เพราะถ้า
จะให้เรียงลำดับความสำคัญก็คงจะต้องไล่จากคนในบ้านหลังใหญ่ทั้งหมด
เสียก่อน ถ้าเทียบกัน การมาทำงานให้ผมก็คงไม่ใช่เรื่องน่ายินดีสักเท่าไร

ผมถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป่ากางเกง
ออกมาเมื่อมันส่งเสียงร้อง "ว่าไง"

[ถึงบ้านยังวะ]

"เพิ่งถึงนี่แหละ"

[เรื่องฝึกงานอะ สรุปมึงจะไปทำที่เดียวกับกูหรือเปล่า กูจะได้รอยื่น
พร้อมกัน]

"ยังไม่แน่ใจ...อาจจะต้องไปทำที่บริษัทพ่อ" ผมว่า "หรือเดี๋ยวมากับ
เราละ"

[ไม่เอาอะ กูอยากทำบริษัทเล็กๆ ก่อน] อีกฝ่ายรีบพูด ผมเองก็อยาก
เหมือนกัน ทำบริษัทเล็กแล้วได้จ้างงานหลายอย่าง แต่ถ้าเอาตรงๆ คือไม่อยาก
เข้าไปยุ่งกับธุรกิจของพ่อตอนนี้เลย

"เฮอเดิ้ล" ผมเรียกปลายสาย เมื่อหันไปเห็นแม่บ้านเดินเข้ามาใกล้ ทำท่า
เหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง "เดี๋ยวกูไว้เราโทรกลับนะ" ถ้าให้เดาก็คงเป็นพ่อเรียก
ผมไปพบนั่นแหละ...

ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลยให้ตาย

ต้องทำยังไงบ้างนะ หลังตรง ตาไม่หลุกหลิก ยิ้มเล็กน้อย ผงกหัวตอบรับ
มีหางเสียงท้ายคำ อ้อ...เกือบลืมหักัดกระดุมให้เรียบร้อย

เดินเข้าไปเห็นพ่อกับคุณหญิงนั่งพักอยู่ที่โซฟา "สวัสดิ์ดีครับคุณพ่อ
สวัสดิ์ดีครับคุณหญิง" ผมยกมือไหว้แล้วเอ่ยปาก

"อืม" พ่อพยักหน้ารับ "นั่งสิ"

ผมเดินไปนั่งที่โซฟาขวามือของพวกเขา ยิ้มบางและรอให้ผู้ใหญ่
เป็นคนพูด

"เป็นยังไงบ้าง" พ่อหันมาสบตา "ไม่ได้เห็นหน้านาน"

"สบายดีครับ เพิ่งส่งงานไป ที่บ้านก็ไม่มีปัญหาอะไรครับ"

"มะรืนก็จะปิดเทอมแล้วนี่"

"ครับ แต่ปิดเทอมนี้ผมต้องฝึกงานครับ"

"ฝึกงาน?"

ผมพยักหน้ารับ "ครับ"

"ให้มาทำที่บริษัทที่บ้านเราสิคะ" ให้ตายเถอะ...คุณหญิง "เครื่องที่เป็น
หุ้นส่วนกับเพื่อนคุณ"

"อืมก็ดี เพราะยังงัดวันก็ ต้องมาช่วยดูแลฝั่งนั้นอยู่แล้ว"

"แต่ว่า..."

พ่อเลิกคิ้ว สายตาดูดูขึ้นเล็กน้อย "ติดตรงไหนหรือไง" แน่แน่นอนว่าเขา
ไม่ชอบคนซัดใจ ยังมีข้อโต้แย้งยิ่งแล้วใหญ่

"...ไม่ติดครับ"

"งั้นจันทร์หน้าเข้าไปที่บริษัท" พ่อว่า "ช่วงนี้มีคนมาช่วยดูแลอยู่ เดี่ยวให้
เด็กไปบอกไว้"

"ครับ"

"จะว่าไปเธอก็รู้จักนี่"

"ผมเหวอครับ"

พ่อพยักหน้า "ลูกชายคุณนาง เพื่อนของแม่เธอ หุ้นส่วน TR Design"

"... ป้านางเพื่อนแม่ แล้วลูกชายป้านาง...

ผมชะงัก ตัวแข็ง หัวใจเต้นเร็ว มือเย็นและชื้นไปด้วยเหงื่อ คิดว่าหน้า
คงซีดจนคนมองสังเกตเห็น

"เป็นอะไร"

"...เปล่าครับ" ผมเม้มปาก

"งั้นก็เท่านั้นแหละ ไปพักผ่อนไป" อีกฝ่ายพูดเสียงเรียบ พยักหน้าไปที่
ตุ๊กกระดาษสองใบบนโต๊ะ "นั่นของเธอ ไม่รู้ว่าชอบหรือเปล่า ลองเอาไปใช้ดู"

"ขอบคุณครับ ผมขอตัวเลยนะครับ" ผมยกมือไหว้พวกท่าน หยิบตุ๊ก
สองใบนั้นมาถือแล้วเดินออกจากบ้านใหญ่มา ตอนนั้นผมซาไปหมด ไม่รู้ว่า
ดีใจ เสียใจ หรืออะไรกันแน่ ไม่ได้เจอกันมานานมากแล้ว ถ้ามันจริงๆ ตั้งแต่
แม่เสียเมื่อเจ็ดปีก่อนก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย แล้วจะให้มาเผชิญหน้าตอนนี้...

กลับขึ้นห้องนอนของตัวเองมา ผมก็รีอของฝากออกจากตุ๊ก เป็นกระเป๋าส
สะพายกับนาฬิกาแบรนด์ดังราคาสูง ผมไม่ค่อยชอบใช้ของพวกนี้เท่าไรหรอก แต่
ถ้าใช้ของไม่มีชื่อ ดูไม่ดีก็จะถูกว่าอีก สำหรับคนที่แบกนามสกุลธรรมาภิบาลนี้ไว้
อย่างผมจะทำอะไรก็ต้องคิดให้เยอะเสียหน่อย เพราะแค่ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้
ก็เหมือนจะเป็นปัญหาของผมแล้ว

ผมวางของทั้งหมดลงที่โต๊ะ หันไปมองกรอบรูปที่เต็ลหีบออกมา
เมื่อวานแล้วถอนหายใจ เดินเข้าไปใกล้แล้วจับให้หันมา รอยยิ้มมุมปากของ
คนในรูปยังเหมือนครั้งล่าสุดที่เห็น

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้หีบมาดู นี่ยังมีอีกเป็นอัลบั้มในลิ้นชักข้าง
ตู้เสื้อผ้า สะสมมาตั้งแต่เด็ก ทั้งขอแม่บ้าง เซฟจากเพื่อนบ้าง ให้คนไปถ่ายบ้าง
เรียกได้ว่าพอโตขึ้นใช้เงินเป็นก็จ้างให้คนไปตามไปสืบเป็นว่าเล่น มาถึงตอนนี้
มองกลับไปก็เริ่มกลัวตัวเองแล้วเหมือนกัน

ผมชอบเขา...ชอบตั้งแต่ครั้งแรกที่พบ

เราเจอกันที่บ้านนี้เมื่อสิบสองปีก่อน ช่วงนั้นป้านางมาหาแม่ที่บ้านบ่อยๆ
ในบางครั้งก็จะเอาลูกชายมาด้วย เป็นการพบกันครั้งแรกที่ประทับใจที่สุด

สำหรับเด็กแปดขวบอย่างผม จำได้ติดตาเลยสำหรับเหตุการณ์ตอนนั้น ผมเล่นบอลอยู่กับลูกแม่บ้านที่ถนนใหญ่แล้วบอลเกิดกลิ้งออกไปไกลเลยวิ่งไปเก็บ ไม่รู้ว่ารถมาจากไหนขับเร็วตรงมาหา อาจจะเพราะความตกใจเลยทำให้ตัวแข็งขยับไม่ออก ได้อีกฝ่ายที่ออกมาตามฟุ้งเข้ามาช่วยทัน

ตอนนั้นผมร้องไห้เหมือนโลกจะแตก ยิ่งตอนเห็นรอยแผลที่ข้างขมับของเขาก็งงสะเทือนใจ โทษตัวเองไปพักใหญ่ แต่นอกจากที่เล่ามาทั้งหมดนั้น สิ่งหนึ่งที่ตราตรึงอยู่กลางใจผมมาจนถึงทุกวันนี้คือรอยยิ้มและฝ่ามืออบอุ่นของอีกฝ่าย

รู้ตัวอีกทีผมก็เฝ้ามองแต่เขา ไม่นั่นใจว่าตอนไหนที่ตอบตัวเองไปว่าไม่สนใจผู้หญิง หรืออันที่จริงผมอาจจะไม่สามารถรักได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่สามารถสนใจใครได้นอกจากเขาเท่านั้น...

ผมพยายามพัฒนาตัวเอง พยายามถีบตัวเองให้สามารถเทียบเคียงเขาได้ แม้ว่าแผ่นหลังกว้างนั้นจะไกลออกไปทุกครั้งที่เงยหน้ามอง เราไม่ได้สนิทกัน ไม่ได้เจอกันบ่อย และความรู้สึกของผมก็ไม่เคยสื่อไปถึงเขา แต่ไหนแต่ไรมา เขามักจะมีคนคนหนึ่งอยู่ข้างกาย คนที่เขาให้ความสำคัญยิ่งกว่าใคร คนที่พิเศษจนผมไม่อาจเสนอตัวเป็นคู่แข่ง

จนถึงวันที่เราต้องห่างกันเป็นทวีปมันก็ยังทำให้แน่ใจว่าความรู้สึกของผมมันไม่มีความหมายพอ

ในที่สุดก็เริ่มตัดใจไปแล้ว...ทำไมถึงต้องวนกลับมาเจอกันในช่วงเวลานี้
ด้วยนะ

♥ 2

"ถามจริง?"

ผมพยักหน้าเป็นการตอบรับคำถามของอีกฝ่าย

"อะไรจะบังเอิญได้เบอร์ใหญ่ขนาดนี้วะ" เติ้ลหัวเราะ "ไม่ได้เจอกันมานานโคตร บทจะได้เจอกี่ง่าย ๆ เลย"

นั่นสิ ไร้ตอนที่อยากเจอแทบตายก็หนีหาย พอตอนนี้ไม่อยากเจอ ดันโผล่มาเสียนี้...

"ไปฝึกงานกับเราปะเติ้ล"

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว "ดูทำหน้าที่ ไม่อยากเจอมากหรือไง"

"เราไม่รู้..." จะบอกว่าไม่อยากเจอก็พูดไม่เต็มปาก เรียกว่าไม่พร้อม คงจะเหมาะกว่า

"กลัวอะไรอยู่"

กลัวใจตัวเองนี่แหละ... "ไม่อยากกลับไปเป็นบ้าแล้ว"

"โอกาสมาแล้วไม่ใช่หรือไง" เติ้ลยิ้ม เอื้อมมือมาวางบนไหล่ผม "ไม่ได้ใกล้ชิดกันแบบนี้มานานแล้ว ลองดูหน่อยดีไหม"

"เราจะสู้คนนั้นของเขาได้ยังไง" แค่คิดยังไม่กล้าเลย "เราไม่อยากแทรกกลางใคร"

"อย่างน้อยก็ไม่ต้องหนีอีก"

"เผชิญหน้าไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรเลย"

เต็ลส์่ายหน้า "เอางี้ดีกว่า มึงรู้ได้ไงว่าเขาคบกันแล้ว"

"แล้วมีเหตุผลอะไรที่จะไม่คบ" ยังจำรอยยิ้มและสายตาของพี่พอร์ช ตอนมองเขาได้อยู่เลย ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคิดยังไง เหมือนเอาจริงว่ารักมาแปะอยู่ กลางหน้าผาก "ใกล้ชิดกันขนาดนั้น จะมีใครเข้าไปจูนวอยได้อีก...ขนาดเรายังรู้ตัวเลย"

"คิดไปเองอะแก่งจริง"

"เออน่า" ผมถอนหายใจ ก่อนจะหันไปสบตาอีกฝ่าย "...ไปฝึกด้วยกันนะ"

คู่สนทนายิ้ม ก่อนจะถอนหายใจ "ทำหน้าที่แบบนี้ก็ต้องตอบตกลงสิ" เต็ลว่าแล้วเอ้อมมือมาผลักหัวผมเบาๆ "เออ ไปก็ไป"

ผมหัวเราะ "ขอบคุณ"

"เออ เลี้ยงข้าวกูด้วย ซูชิ"

"ได้เลย" ผมยิ้มกว้าง "เดี่ยวเตรียมเอกสารฝึกงานเผื่อด้วยเลยโอเคไหม"

"เออออ" เต็ลลากเสียง ลูกขึ้นยืน "ไปเหอะ มึงมีประชุมงานมหา'ลัย ไม่ใช่หรือไง"

"อืมใช่" ผมพยักหน้า "เต็ลกลับไปเลยนะไม่ต้องรอ น่าจะนาน"

"โอเคๆ แล้วเจอกันคืนนี้"

"กลับดี"

เต็ลยิ้มรับ โบกมือให้ผมแล้วเดินแยกไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621903.html>